

казакъ“. Ние знаемъ подробноститѣ на тази негова авантюра, разказана намъ лично отъ Ботева. Тази метоморфоза на Ботева отъ „русеки“ на „турски казакъ“ много добръ го характеризира, какъ той легко и съ увлечение прѣминава отъ едно положение въ друго, какъ легко мѣнява карьеритѣ си, и безъ да му помисли записва се при Чайковски ординарецъ, длѣжностъ, която му е била прѣдлагана въ Знаменка отъ русскитѣ казашки офицери. Отъ ординарецъ на Саджкъ-паша той изведнажъ става учителъ въ *Алжнъ Калоферъ*. Младия авантюристъ търси точка за подпорка, съ която иска наведнажъ да дигне и обърне наопаки „нѣщо си“, но какво е това „нѣщо си“ и самъ той не знае. Да наблюдаваме надъ поета революционеръ като ординарецъ при Саджкъ паша не можемъ на дълго, защото и самия биографъ малко е разказалъ, и защото самия авантюристъ малко се задържалъ на почетната си длѣжностъ. Ординарството му е траело, гдѣто се рѣкло, „денъ до пладнѣ“. Като учител-помагачъ на баща си при Калоферското училище, ние можемъ по за дълго врѣме да наблюдаваме надъ него, защото и биографа му по подробно расправа, па и самъ той се задържалъ по за дълго врѣме, поне 5 — 6 мѣсеца. Отъ биографа научаваме (което е вѣрно), че Христо, въ качеството си на учителъ, намѣстникъ на бащината си просвѣтителска катедра, е ималъ екстравагантно поведение, което се е отразило въ видъ на тѣжка нравствена мѣжа върху бащинитѣ чувства на физическо изнемоцѣлия баща. Научаваме се още, че той обявилъ най напрѣдъ война на баща си и послѣ на Калоферскитѣ чорбаджии. Обявена война на родителя отъ сина (на старото поколѣние отъ младото) е била умствена и нравствена, а не физическа и юмручна. Обявено било на бащата отъ сина, че неговитѣ (на даскала Ботя) знания, понятия, идеали сж вече устарѣли, че неговитѣ автори: Ломоносовъ, Державинъ и Карамзинъ сж захвърлени вече въ руската архива, че сега нови пѣтли пропѣли въ „матушка Москва“ и въ вѣчно намръщения *Питеръ*, и че гласа на тѣзи литературни пѣтли е билъ „гласъ свѣщенъ, гласъ за борба на животъ или смъртъ“. Бащата се прѣсторилъ че отетжшва, но въ душата си дълбоко е скърбѣлъ, като глѣдалъ, че милото му чедо е отишло много надалечъ съ лошевото си поведение и проповѣданието на нѣкаква си лудешка идея. Скърбѣлъ бащата, защото Калоферското общественно мнѣние се произнесло, че сина на *даскалъ Ботя* отишелъ въ Руссия вироглавъ, а се върналъ *чашкѣиниъ*. Бащата отетжшвалъ на сина, едно за да избѣгне семейнитѣ скандали, друго отъ бащинска любовъ, трето отъ физическа немощъ. Сина буйствувалъ: обявилъ война на Калоферскитѣ чорбаджии; другарувалъ съ калоферското простолудие, насжсквалъ го противъ чорбаджитѣ и турскитѣ паши: разказвалъ му за „донскитѣ казаци“, за тѣхнитѣ «православни катани». Пѣлъ имъ казашки пѣсени. Той отишелъ още по-нататъкъ въ своето «лошо поведение» (споредъ логиката на бащата и калоферскитѣ висши сфери). Той се запозналъ съ „народнитѣ хайдутѣ“, които сж влизали въ четницата на *Добри войвода*, която четница е върлувала въ Сръдня-гора и Калоферския балканъ. Убийството на